

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.016/2008/3. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Kocsis Márta ügyvéd (Debrecen, Hatvan u. 1/A VIII. lh. I/1.) által képviselt felperes neve ... lakos felperesnek, a Dr. Kővágó László ügyvéd (Debrecen, Iparkamara u. 4. II/14.) által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű és I.rendű alperes nevének II. rendű, mindketten ... lakos alperesek ellen vállalkozói díj megfizetése és kártérítés iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 6. P. 20 355/2006/33. számú ítélete ellen az alperesek által 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helyben hagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az alperesek, mint megrendelők, s a felperes, mint vállalkozó 2003. július 7-én vállalkozási szerződést kötöttek, mely szerint a felperes vállalta az alperesek közös tulajdonában lévő ... alatti ingatlanon az arra tervezett családi ház kivitelezését 8 100 000 Ft átalánydíjas vállalkozói díj ellenében. A felperes által elvégzendő kivitelezési munkák terjedelmét illetően utóbb a felek a szerződést módosították, a vállalkozói díj változatlanul hagyása mellett.

A felperes 2003. nyarán a kivitelezést megkezdte, s 2004. májusáig részben saját maga, részben alvállalkozók igénybevételevel folytatta. Ezen időpontban a szerződő felek közös akaratából a vállalkozási szerződés közöttük megszűnt.

A felperes az őt terhelő kötelezettségnek 74,988 %-os arányban tett eleget, ennek a szerződésben kikötött vállalkozói díjhoz arányosított ellenértéke 6 015 324 Ft.

A vállalkozási szerződéshez kapcsolódóan a felperes az alperesek helyett 2003-ban harmadik személyek irányába 112 670 Ft-ot fizetett ki, melyet a megrendelők nem térítettek meg.

Az alperesek a felperes részére összesen 2 700 000 Ft vállalkozói díjat fizettek meg.

A felperes módosított keresetében 5 318 872 Ft, s ennek 2005. március 16-tól járó kamatai megfizetésére kérte kötelezni egyetemlegesen az alpereseket. Előadása szerint vállalkozási szerződésüket módosítva az őt illető vállalkozói díj összegét 9 100 000 Ft-ban határozták meg, s tekintettel arra, hogy kötelezettségének 74,988 %-ban tett eleget, az alperesek nem vitatott teljesítését is figyelembe véve vállalkozói díj címén 4 123 908 Ft megfizetésére tartott igényt. Kártérítésként kérte az alperesek kötelezését a helyettük kiegyenlített 112 670 Ft megfizetésére, s ugyanilyen címen az alperesek által tőle eltulajdonított építőanyagok, illetve szerszámok ellenértékéért 1 082 294 Ft megfizetését is igényelte.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alpereseket 3 427 994 Ft, s ennek 2005. március 16-tól járó kamatai megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kimondta, hogy a peres felek a perrel felmerült költségeiket maguk viselik. Megállapította, hogy a peres felek között építési vállalkozási szerződés jött létre, mely alapján a felperest a teljes körű kivitelezés ellenében 8 100 000 Ft vállalkozói díj illette volna. Nem találta bizonyítottnak, hogy a vállalkozói díj tekintetében a felek a szerződést módosították. Az aggálytalan szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felperes által ténylegesen teljesített készségi fok a szerződésben vállaltakhoz képest 74,988 %-os, melyért 6 015 324 Ft vállalkozói díj illeti. E körben egyebek mellett kifejtette, hogy a lakóépület nyílászáróit elkészítő és a helyszínre szállító asztalos alvállalkozó díját a felperes fizette meg. A felek egyező nyilatkozata alapján állapította meg, hogy a megrendelők 2 700 000 Ft-ot fizettek meg a felperesnek, aki helyettük harmadik személyek irányába 112 670 Ft-ot egyenlített ki. Ezek figyelembe vételével az alperesek tartozása vállalkozói díj, illetve az utóbbi összeg tekintetében megbízási díj fejében 3 427 994 Ft. Kifejtette, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tudta igazolni, hogy az alperesek eltulajdonították volna az építőanyagait, illetve szerszámaikat, ezért e tekintetben a keresetet alaptalannak találta. A pernyertesség-pervesztesség aránya megítélése szerint közel azonos volt, ezért akként rendelkezett, hogy a felek perrel felmerült költségeiket maguk viselik.

Az ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben az ítélet részbeni megváltoztatásával az őket terhelő marasztalási összeg 2 857 994 Ft-ra történő leszállítását kérték. Azzal érveltek, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a nyílászáró szerkezeteket készítő asztalos tanúvallomását, mert annak okszerű mérlegelésével azt kellett volna megállapítani, hogy az őt illető 570 000 Ft alvállalkozói díjat az alperesek fizették meg. Kérték ennek az összegnek a javukra történő elszámolását.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének keresetet részben elutasító és az alpereseket 2 857 994 Ft megfizetésére kötelező rendelkezését ezt vitató fellebbezés hiányában nem érintette a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére tekintettel.

A fellebbezést nem találta alaposnak.

Nem volt vita a peres felek között a tekintetben, hogy az alperesi lakóépület nyílászáró szerkezeteit a felperes alvállalkozójaként **F. S.** asztalos készítette, és szállította le az építkezés helyszínére. Ezért őt a felperes, mint megrendelő nevére kiállított számlája szerint 570 000 Ft díj illette.

A tanúként meghallgatott alvállalkozó az események után három évvel nem mindenre emlékezett pontosan, azt azonban határozottan állította, hogy őt a felperes fizette ki, és arról is nyilatkozott, hogy a felperessel együtt egy alkalommal járt az alpereseknél. A 2006. december 15-i tárgyaláson a II. rendű alperes a tanúvallomásra reagálva azt adta elő, hogy amikor őket a felperes és a tanú felkeresték, ő maga számolta ki a tanú kezébe az 585 000 Ft-ot. Ezt a tanú cáfolta, azt azonban nem zárta ki, hogy amikor az alperesekhez mentek a felperessel, a megrendelők adták oda a felperesnek a pénzt, amit aztán tőle ő megkapott. Az alperesek határozottan állították, hogy ők nem a felperesen keresztül, hanem közvetlenül a tanú kezébe teljesítettek. A bíróság által elrendelt szembesítés eredményre nem vezetett. (21. sorszámú jegyzőkönyv.)

A megyei bíróság **F. S.-t** a 2007. június 5-i tárgyaláson ismételten meghallgatta. (28. sorszámú jegyzőkönyv.) A tanú korábbi vallomását fenntartva előadta, hogy azzal a céllal mentek az alperesekhez a felperessel, hogy a felperes pénzt kérjen tőlük. Az alperesek házába egyedül a felperes ment be, s amikor kijött, volt nála pénz, amit valószínűleg az alperesektől kaphatott, s ezen a napon fizetett is neki a vállalkozó, de hogy az egész alvállalkozói díját, vagy annak egy részét, nem tudta megmondani. Az I. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy a pénzt a II. rendű alperes számolta ki, és azt a kapu előtt a tanú kezébe adta. Azt követően, hogy az asztalos észrevételezte, hogy ilyenre nem emlékszik, előadását akként módosította, hogy a tanú a ház előtt várakozó autóban ült, s a pénzt ő maga számolta ki a felperes kezébe, aki azt zsebre tette. A tanú emlékezete szerint ilyen nem történt, a bíróság ismételten azt állapította meg, hogy a szembesítés közöttük eredménytelen.

A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

Az elsőfokú bíróság a peres felek nyilatkozatát és a tanú vallomását a Pp. 206. §-a szerint helytállóan mérlegelve állapította meg, hogy az alperesek nem bizonyították, hogy az alvállalkozó díját ők fizették volna ki. Az előzőekben idézett előadások alapján ugyanis csak az volt kétségtelenül megállapítható, hogy az alperesek a kifizetés helyét, a pénzt átadó és a pénzt átvevő személyét illetően többféle nyilatkozatot tettek, előadásukat folyamatosan változtatták, a tanú pedig csak a tekintetben volt határozott, hogy őt a felperes fizette ki, és az események nem úgy zajlottak, ahogyan azt a megrendelők állították.

Erre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárás során pernyertes felperes képviselője érdemi tevékenységet nem fejtett ki, ezért az ítéltábla mellőzte részére perköltség megállapítását.

Az alperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. sz. rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

D e b r e c e n, 2008. március hó 12.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő